

Hồi thứ sáu mươi mốt

Kim Cung Hữu Trợ Tài Thần Họa

K

im Cung Hữu nói:

- Tại hạ bị bọn chúng cưỡng bách đem vào đây đã được ít bữa. Vì ngày thường tại hạ rất lưu tâm rồi khám phá ra một đường bí mật có thể trốn thoát.

▲ Liệt cả mừng hỏi:

- Thật thế ư? Vậy thì hay lắm!

Kim Cung Hữu đáp:

- Nhưng đường bí mật đó có người canh giữ hay không thì tại hạ không hiểu.

▲ Liệt nói:

- Cái đó không quan hệ.

Chàng nhìn Phùng Thúy Lam hỏi:

- Tỷ tỷ cảm thấy trong mình thế nào. Có động thủ được không?

Phùng Thúy Lam đã ngấm ngấm điều hòa nội tức.

Nàng đáp:

- Có thể được, chẳng khác gì ngày thường. Vừa rồi người cho ta uống thuốc gì?

▲ Liệt đáp:

- Đó là cánh hoa Tiên Đàm để giải trừ bách độc.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hay lắm! Tỷ tỷ đã hoạt động được thì chúng ta đi thôi.

Chàng không có áo ngoài, chỉ mặc một tấm áo ngắn nên không thể cởi ra cho nàng được.

Chàng quay lại ngó Kim Cung Hữu thì gã cũng vậy.

Khí trời rất lạnh. Kim Cung Hữu mặc ít áo, ra ngoài hầy còn rét run, dĩ nhiên không tiện cởi áo đưa cho Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam đã hiểu chỗ bận tâm của hai người liền nói:

- Không cần! Ta đã có tấm khăn giải giường này là được.

Nàng đứng dậy quấn khăn giải giường vào mình.

▲ Liệt hỏi Kim Cung Hữu:

- Kim họa sư Đường bí mật ở chỗ nào?

Kim Cung Hữu đáp:

- Ở trong một căn phòng mé hữu và phòng đó bỏ trống chứa toàn đồ vật vặt vãnh.

Λ Liệt hít một hơi khí lạnh nói :

- Nếu vậy còn phải ra khỏi căn nhà này và xuyên qua một khu vườn, tất bị đối phương phát giác, biết làm thế nào?

Kim Cung Hữu ngăn người ra, nhắc lại:

- Biết làm thế nào?

Λ Liệt ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi Họa sư cùng Phùng cô nương chuẩn bị đi. Hễ thấy bên ngoài rối loạn là chạy ra ngay.

Phùng thúy Lam hỏi:

- Sao? Người định dùng kế giương đông kích tây hả?

Λ Liệt cười đáp:

- Tỷ tỷ cũng biết là bọn chúng không dễ thương được tiểu đệ.

Phùng thúy Lam nói:

- Không được. Chúng ta hãy thử cùng nhau đi xem có thể chuồn ra tới chỗ đường bí mật chăng?

Λ Liệt đáp:

- Họ mà phát giác là lập tức phong tỏa đường bí đạo, thì chúng ta sẽ thành chim lồng cá chậu ngay. Lam tỷ tỷ! Hãy nghe lời của đệ.

Giọng nói kiên quyết của chàng khiến cho Phùng thúy Lam cảm thấy gã đã thành người lớn và không khỏi sinh lòng muốn nương tựa vào chàng.

Đó là bản sắc của nữ nhân. Ai cũng mong tìm được một người đàn ông đủ nghị lực bảo vệ cho mình.

Nàng hỏi lại :

- Người nhất định không xảy chuyện gì nguy hiểm chứ?

Giọng nói của nàng đã tỏ vẻ nhượng bộ.

Λ Liệt đáp :

- Nhất định không sao.

Đoạn chàng vén rèm đi trước.

Ngoài sảnh đường yên lặng không một bóng người.

Chàng quay lại nói :

- Các vị hãy nhớ lấy. tiểu đệ gây hỗn loạn ở mé tả, các vị để tâm quan sát, hễ thấy tại hạ thành công thì các vị chạy cho nhanh, chớ có ngần ngại.

Phùng Thúy lam gật đầu nói:

- Sau này chúng ta gặp nhau ở đâu?

Λ Liệt đáp :

- Phải rồi! Tiểu đệ quên chưa nói cho tử tử hay là thanh Tru tâm hảo kiếm hiện dấu ở trên ngọn tháp bờ Tây Hồ.

Rồi chàng nói tường tận về chỗ dấu bảo kiếm và dặn :

- Tử tử đến thẳng Giang Nam lấy kiếm thì Lục Minh Vũ không đoán ra được.

Đùng Thúy Lam cao hứng nói :

- Hỡi ơi! Người quả là tay có bản lĩnh.

Λ Liệt nói :

- Tử tử dẫn Kim họa sư đi và giữ dừng để địch nhân bắt được y thì hành tung tử tử mới không tiết lộ. Tiểu đệ chờ tử tử trở về, thế nào chúng ta cũng gặp nhau.

Đùng Thúy Lam nói :

- Hay lắm! Ta rất cảm ơn người.

Λ Liệt cười đáp :

- Nếu trước tiểu đệ không được tử tử giúp cho thì đâu còn có ngày nay!

Λ Liệt chạy ra ngoài sảnh đường tuy cố ý gây sự, nhưng vẫn giữ kín không để địch nhân phát giác chàng từ sảnh đường đi tới.

Đùng Thúy Lam rất đỗi khẩn trương nhìn ra ngoài. Nàng nóng lòng chờ đợi trong khoảng thời gian cháy tàn nén hương thì đột nhiên vắng nghe tiếng hú dài từ đằng xa vọng lại. Tuy nàng không cùng Λ Liệt ước định ám hiệu, nhưng nghe cũng hiểu ngay liền chạy ra ngoài.

Kim Cung Hữu chạy theo sau, trống ngực đánh thành thịch.

Hai người xuyên qua khu vườn đến gian phòng trống không xảy ra chuyện gì. Đùng Thúy Lam vào nhà rồi tra xét sơ qua một lượt, tìm ra cửa đường hầm liền chạy vào ngay.

Cửa đường hầm ở phía sau một gốc cây lớn. Hai người vào rồi kéo gốc cây lại như cũ. Trong đường hầm tối đen như mực.

Đùng thúy Lam chạy trước được hai, ba chục bước, phát giác ra Kim Cung Hữu không còn theo sau. Nàng biết mắt gã không nhìn thấy gì nên cất bước khó khăn, đành quay lại nắm cánh tay gã dắt đi.

Trong đường hầm tối mò nên nàng tạm thời bỏ tấm khăn giải giường ra để dễ bề cử động.

Kim Cung Hữu như người đui mắt, bước cao bước thấp tiến về phía trước. Trong đường hầm vừa tối tấm lại gió lạnh căm căm khiến gã toàn thân run bần bật.

Hai người đi chừng hơn trăm bước rồi quen dần với cảnh tối tăm. Đồng thời dường như Kim Cung Hữu cũng thấy sáng hơn một chút, nên gã ngó được tấm thân người mỹ nữ. Bao nhiêu nét cong

Ở phía sau nàng bộc lộ cả ra. Một tay nàng lại đưa về phía sau nắm lấy cánh tay gã nên lúc cử động phô bày những nét rất hấp dẫn.

Kim Cung Hữu bất giác nuốt nước miếng. Gã cảm thấy miệng khô, trái tim đập loạn lên.

Đùng Thúy Lam đột nhiên dừng bước. Kim Cung Hữu không kịp đề phòng bị nàng đụng vào phải ôm lấy mà bàn tay gã lại chạm đúng vào trước ngực nàng.

Kim Cung Hữu vô tình mà biến thành sự thực, gã giật mình kinh hãi vội buông tay lùi lại.

Ngờ đâu Đùng Thúy Lam cũng đưa mình về phía sau khiến hai tay gã vẫn giữ nguyên như vậy. Một mối cảm giác kỳ dị xâm chiếm tâm hồn rồi lửa đục cháy bùng.

Kim Cung Hữu ôm chặt lấy Đùng Thúy Lam, miệng đặt vào cổ nàng.

Người Đùng Thúy Lam đột nhiên mềm nhũn tựa vào Kim

Cung Hữu.

Trong bóng tối vì hai người khác loài hấp dẫn khiến cho hai cặp môi dính vào nhau.

Đùng Thúy Lam trong lúc đột ngột không kịp đề phòng sa vào biển đục. Thậm chí trong thâm tâm nàng nhận lầm Kim Cung Hữu là A Liệt nên nguyện ý hiến thân cho gã.

Vừa rồi nhân nàng phát giác ra phía trước có điều khác lạ liền hấp tấp lùi lại chứ không phải cố ý gieo mình vào lòng Kim Cung Hữu mà diễn ra màn kịch này.

Cặp nam nữ nằm ngay xuống đất.

Đột nhiên có tiếng bước chân người và tia sáng chiếu vào.

Đùng Thúy Lam giật mình đẩy Kim Cung Hữu ra chạy lên trước.

Nàng vừa chuyền qua một khúc quanh thì nhìn thấy một ngọn đèn lồng lững thững đi tới. Nàng vội xoay mình lại lấy tấm khăn giải giường.

Kim Cung Hữu khẽ nói :

- Đùng cô nương! Xin lỗi cô. Tại hạ...

Thanh âm gã phát run tỏ ra tâm tình rất xúc động và bối rối.

Đùng Thúy Lam khẽ đáp :

- Để ta thu thập xong địch nhân rồi sẽ nói.

Nàng xông mình chạy đi vừa đến khúc quanh thì toàn thân đã quán xoay tấm khăn giải giường vào mình.

Cái đèn lồng đưa gần lại. Phía sau đèn có một người.

Người kia thấy một thân hình trắng toát giật mình kinh hãi bước chân chậm lại nhưng vẫn tiến về phía trước. Có điều tay mặt gã đã rút trường kiếm ra.

Ánh kiếm lấp loáng dưới ánh đèn khiến hấn mạnh dạn lên nhiều.

Hắn trông thấy đối phương là một cô gái đầu tóc rối tung nhưng xinh đẹp phi thường. Toàn thân ẩn trong tấm vải trắng đứng ở giữa đường không tiến mà cũng không thoái.

Ban đầu hắn cho là nữ ma hiện hồn, lưng toát mồ hôi lạnh. Nhưng sau hắn nghĩ dù là ma quỷ mà nhan sắc xinh đẹp cũng không dữ tợn, lòng sợ sệt giảm bớt đi nhiều. Hắn giơ đèn lên soi.

Đùng thúy Lam buông tay ra. Tấm khăn giải giường tuột xuống đất khiến cho gã kia trợn mắt há miệng.

Đùng Thúy Lam núng nính bước tới. Mỗi bước người nàng lại ồng ẹo đầy vẻ kích thích.

Đại hán cầm kiếm ở phía đối diện tuy là người Cực Lạc giáo đã được thấy vô số đâm phụ, nhưng mỹ nữ này làm cho gã không khỏi ngẩn người.

Đùng thúy Lam càng tiến gần lại, ánh đèn sáng tỏ càng soi rõ thân hình nàng.

Nàng mỉm cười hỏi :

- Này! Coi ta có hay lắm không?

Đại hán gạt đầu đáp :

- Thật là tuyệt diệu.

Đột nhiên gã tỉnh táo lại chau mày hỏi:

- Cô... cô là ai?

Đùng thúy Lam đáp:

- Ha ha! Cả ta mà người cũng không nhận ra ư?

Đại hán ngạc nhiên ngập ngừng:

- Cô... cô là...

Hắn chưa từng gặp Đùng Thúy Lam, dĩ nhiên không thể đoán ra được.

Đùng Thúy Lam không tiếc hy sinh sắc tướng vì cô đã tỉnh rồi. Điểm thứ nhất cô muốn thám thính cho ra đường bí mật này đi tới đâu, còn ai canh giữ nữa không. Điểm thứ hai cô đã định hạ sát gã này thì có bộc lộ thân hình cũng chẳng hề chi.

Về điểm thứ nhất, cô lên tiếng đáp :

- Phải rồi! Có khi người không nhận ra ta, nhưng kẻ khác không hồ đồ như người đâu.

Đại hán nói :

- Ta... ta quả nhiên hồ đồ thật... ha ha...

Tiếng cười của gã vang đi khá xa khiến cho Đùng thúy Lam không khỏi hỏi hột, nàng vội hỏi:

- Bên kia có người không?

Đồng thời nàng trở vào phía sau đối phương.

Đại hán lắc đầu đáp :

- Không có. Cô...

Dhùng Thúy Lam ngắt lời:

- Nói bậy! Ai đứng sau người đó?

Đối phương sửng sốt vội quay đầu nhìn lại.

Dhùng Thúy Lam lạng người tới vung ngón tay điểm vào trước ngực đối phương. Đại hán không kịp rên lên một tiếng đã ngã ngửa về phía sau.

Dhùng Thúy Lam rút lấy thanh kiếm trong tay gã. Nàng đợi cho gã nằm xuống rồi lấy cả bao kiếm.

Ngọn đèn lồng rớt xuống đất mà không tắt.

Kim Cung Hữu xa xa ngó thấy vội chạy lại tiện tay cầm lấy tấm khăn giải giường.

Gã nói:

- Cô nương quán khăn giải giường vào cho đỡ lạnh.

Dhùng Thúy Lam không khỏi sửng sốt đứng ngây người ra không nhúc nhích, để mặc gã cầm khăn giải giường quán vào cho mình. Quột nàng bối rối tơ vò mà không tìm ra manh mối.

Nên biết nàng cũng thuộc vào loại người thủ đoạn tàn độc. Lúc nàng cúi xuống lấy thanh kiếm của địch nhân đã nẩy sát khí quyết tâm đâm chết Kim Cung Hữu.

Cứ hiện tình mà nói thì nàng xử trí như vậy là hay nhất. Ngoài sự tàn khốc vô tình, không có điều gì đáng chê trách.

Nhưng Kim Cung Hữu tới gần tỏ ra quan tâm đến nàng, khoác khăn giải giường vào cho nàng khỏi rét mướt. Gã quả có chân tình chứ không phải toàn là dục vọng.

Dhùng Thúy Lam xét thấy điểm này, nàng hơi bối rối trong lòng.

Kim Cung Hữu lại xách đèn lồng lên nói:

- Chúng ta cứ đi về phía trước.

Dhùng Thúy Lam gật đầu lẳng lặng bước đi.

Kim Cung Hữu đi được chừng mười bước đột nhiên quay lại nói:

- Dhùng cô nương! Sự việc vừa rồi khiến cho tại hạ vô cùng áy náy! Xin cô nương lượng thứ.

Dhùng Thúy Lam hỏi:

- Người hối hận rồi chăng?

Kim Cung Hữu đáp:

- Đúng thế! Vì tại hạ nhớ đến ông bạn kia.

Dhùng Thúy Lam nghe gã nhắc tới A Liệt không khỏi ngấm ngấm hổ thẹn, bụng bảo dạ:

- Từ ngày chia tay, trong lòng lúc nào cũng nhớ đến A Liệt,

ta đã yêu chàng tha thiết. Vậy mà vừa rồi để cho gã trai khác hôn hít! Hỡi ơi! Lúc đó chẳng lẽ ta không hay gã chẳng phải là A Liệt? Không! không! Ta biết rõ rành rành.

Kim Cung Hữu lên tiếng cắt đứt luồng tư tưởng của nàng. Gã nói:

- Hơn nữa, tiểu nhân không xứng đáng với cô nương là một bậc quân quốc kỳ nhân. Nhan sắc và bản lĩnh cô nương như vậy tiểu nhân đâu có đủ tư cách làm tiết mạo?

Lời lẽ của gã chẳng những khiêm cung mà còn lộ vẻ sùng bái một cách nhiệt liệt.

Đùng Thúy Lam trong lòng khoan khoái mỉm cười nói:

- Đi thôi! Cả người lẫn ta không nên nhớ những chuyện vừa qua.

Kim Cung Hữu khẽ thở phào một cái đáp:

- Phải rồi! Như thế mới được.

Đoạn gã trở gót cất bước tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu hai người đi hết đường bí đạo. Cửa ra là một tòa núi giả trong vườn hoa ở nhà hàng xóm, cách bố trí rất tinh xảo. Lúc đóng lại đến chủ nhân nhà này cũng không biết.

Kim Cung Hữu bỏ đèn lồng lại trong đường hầm để khỏi bị người phát giác. Trong vườn ngọn gió đêm thổi qua rét như cắt thịt. Kim Cung Hữu người run bần bật.

Hai người đang xuyên qua vườn hoa, đột nhiên Đùng Thúy Lam nắm Kim Cung Hữu lại đẩy vào trong bụi cây rậm. Nàng không cần nói gã cũng biết là có người đi tới.

Chẳng bao lâu, một bóng người đi rất mau cách chừng hơn trượng. Người này đang đi về phía tòa nhà của Cực Lạc giáo. Chắc vì còn cách xa nên lúc hấn chạy không ẩn thân mình. Thỉnh thoảng lại đụng vào cành cây phát ra tiếng động.

Bóng người đi qua rồi, Đùng Thúy Lam mới phát giác ra Kim Cung Hữu người run bần bật.

Nàng khẽ hỏi:

- Người sợ lắm hay sao?

Kim Cung Hữu đáp:

- Phải rồi! Và khí trời lạnh quá!...

Đùng Thúy Lam khẽ nói:

- Người ôm lấy ta cho ấm một chút.

Kim Cung Hữu ngần ngừ rồi ôm lấy Đùng Thúy Lam.

Đùng Thúy Lam ngấm vận nội công đẩy nhiệt lực ra. Kim Cung Hữu liền cảm thấy như ôm lò lửa. Tứ chi bách thể gã chỉ trong chốc lát đã ấm áp khác thường.

Dĩ nhiên hương vị này khác hẳn với ôm lò lửa. Nhưng Kim Cung Hữu nghĩ tới gã chẳng thể nào được nàng vĩnh viễn ở trong tay bất giác buông tiếng thở dài.

Gã liền sử dụng hết cảm giác để ôm lấy nàng đang hưởng thụ khí ấm áp trong người nàng.

Sau một lúc lại nghe Phùng Thúy Lam nói :

- Chắc không có ai tới đây đâu.

Kim Cung Hữu quẹo luyến không rời tay. Sau gã buông nàng ra, nói :

- Giả tỷ bây giờ có giấy bút thì hay quá!

Phùng Thúy Lam ôn nhu hỏi :

- Người lại cao hứng muốn vẽ ư?

Kim Cung Hữu đáp :

- Chẳng những chỉ hứng thú mà còn khát vọng được vẽ chút gì đây.

Phùng Thúy Lam quay lại mỉm cười nói :

- Ta có thể giải quyết mối tâm sự cho người.

Hơi thở từ miệng nàng phun ra tới mặt gã khiến gã tưởng chừng quãng cách giữa hai người rất gần. Nhưng gã không dám có động tác khinh mạn, cất giọng cảm động đáp :

- Tạ ơn cô nương! Khi được người hiểu tâm sự là tại hạ ghi lại một mối hảo cảm suốt đời.

Phùng Thúy Lam nói :

- Phải rồi! Đó là một sự trạng rất cần yếu.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Chúng ta đi kiếm giấy bút. Ngoài ra cũng cần có thêm y phục phải không?

Dĩ nhiên Kim Cung Hữu không khi nào phản đối ý kiến của nàng. Hai người liền đứng dậy rời khỏi khu vườn nhưng không phải chạy ra ngoài mà lại chạy về phía nhà ở.

Phùng Thúy Lam dặn Kim Cung Hữu chờ ở ngoài. Nàng bỏ tấm khăn giải giường ra, thân thể trần truồng nhảy qua tường vào trong nhà.

Chẳng bao lâu Phùng Thúy Lam nhẹ nhàng như một mớ bông hạ mình xuống bên Kim Cung Hữu. Bây giờ nàng đã mặc y phục mà hiển nhiên là nữ trang hẳn hoi.

Kim Cung Hữu hỏi :

- Cô nương lấy đâu được quần áo mặc?

Phùng Thúy Lam đáp :

- Chẳng những áo quần mà còn đủ cả giấy bút. Người hãy theo ta.

Nàng kéo tay Kim Cung Hữu đi thẳng vào nhà, qua một tầng sân rồi lên thẳng cái gác nhỏ. Nàng thắp đèn, ngó quanh một lượt ra chiều vừa ý.

Căn gác nhỏ này bốn mặt đều có cửa sổ. Nhưng trời lạnh nên các cửa đều đóng chặt. Bốn mặt vách đều có gác sách. Bên cửa sổ trông ra vườn hoa kê một cái bàn dài trên đặt nhiều sách vở.

Thư phòng đã sạch sẽ mà ban ngày ngồi ngắm cảnh trông ra vườn hoa thật là trang nhã. Coi thế đủ biết chủ nhân căn nhà này là bậc sĩ phu học rộng, vào hàng phong nhã.

Đã có giấy bút lại ở trong một thư phòng thích hợp, Kim Cung Hữu càng hăng say với nghề họa. Gã đến ngồi bên bàn mở giấy cầm bút lẳng lặng suy nghĩ.

Đùng thúy Lam lên ra đi, khoảnh khắc nàng lại trở về.

Kim Cung Hữu đột nhiên cảm thấy trong người ấm áp.

Nguyên Đùng Thúy Lam đã lấy được tấm bào da khoác vào người Kim Cung Hữu. Đây là vật rất cần cho gã trong lúc này khiến gã cảm kích vô cùng.

Kim Cung Hữu cấu tứ xong rồi liền hạ bút vẽ. Trước hết gã họa tấm hình bán thân bằng thủy mặc. Diện mạo trong tranh rất linh động. Bất cứ ai nhìn vào cũng nhận ra ngay là Đùng Thúy Lam.

Kim Cung Hữu vẽ xong lại lẳng lẽ chuẩn bị vẽ bức tranh thứ hai.

Đùng Thúy Lam cầm bức tranh lên ngắm nghía một lúc rồi nói:

- Hay quá! Ta e rằng bức tranh này còn đẹp hơn chính bản thân ta nhiều.

Kim Cung Hữu đáp :

- Không có đâu! Tranh vẽ ví với người thật thế nào được!

Đùng Thúy Lam nói :

- Cái nhìn đắm đuối cùng nụ cười tươi thắm kia ta chẳng thể nào có được.

Kim Cung Hữu nói :

- Cô nương chỉ tự soi chân tướng mình trong gương thì làm sao nhìn thấy được những cái vi diệu tự nhiên. Những cái đó chỉ người ngoài mới trông thấy.

Gã dừng lại một chút rồi trịnh trọng nói :

- Bây giờ tại hạ muốn vẽ một bức chân dung toàn thân cô nương, nhưng xin cô nương đừng quở trách, vì tại hạ muốn vẽ kiểu người nguyên thủy, không vận xiêm y.

Đùng Thúy Lam toan phản đối, nhưng thấy Kim Cung Hữu đã bắt đầu động bút thì nghĩ thầm:

- Té ra gã này vẽ theo tâm tư. Mình có phiền trách hay không gã cũng chẳng cần.

Kim Cung Hữu hoàn toàn mê man trong bức vẽ, chẳng những gã để hết tinh thần vào nghệ thuật mà còn tỏ ra hâm mộ nồng nhiệt Đùng Thúy Lam, khiến nàng vô cùng cảm động.

Bức họa đang chấm phá, Đùng Thúy Lam bỗng giật mình vì cảm giác tinh nhuệ của nàng báo cho hay ngoài cửa sổ có người đang dòm trộm.

Thư phòng ở trên lầu mà có người đứng ngoài dòm vào thì người đó dĩ nhiên là kẻ sĩ có võ công, chứ không phải người trong nhà này.

Nàng lại ngấm ngấm cảm thấy bên ngoài không phải chỉ có một người nên càng chấn động tâm thần.

Đùng Thúy Lam vẫn giả vờ như không hay biết. Nàng ngồi yên tựa hồ để cho Kim Cung Hữu thỉnh thoảng cần coi mặt mà họa.

Bức tranh thủy mặc bán thân đã treo lên bệ cửa rồi. Vì thế mà người ngoài trông vào nhìn thật rõ và nhận ra ngay là chân dung của nàng.

Đùng Thúy Lam trong lòng hồi hộp chờ xem người bên ngoài có phá cửa sổ nhảy vào không. Nhưng chờ hồi lâu chẳng những không thấy động tĩnh gì, mà còn nghe họ nói nhỏ với nhau.

Một người nói :

- Tay họa sư nầy quả nhiên phi thường.

Người kia nói:

- Không hiểu có phải là cặp vợ chồng chăng? Nửa đêm họ thức dậy họa hình thì thật là nhả hứng!

Vietkiem.com